

Men den kræver ikke saa ganske ubetydelige Ofre til Bygning af Udklætningsanstalter og til aarlig Udklækning af Fisk i hundrethundvis, for at den kunstige Fiskeavl kan blive det, som den har Betingelse for at være: Grundlaget for Ferskvandsfiskeriet paa samme Maade, som Plantestoler er Grundlaget for al Skovdrift, og disse Ofre ville sikkert kun blive bragte, hvor Enkeltmand er nogenlunde eneraadig over en Indsø tillige med dens Alaløbs Mundinger, og naar han uden at hindres deri af Fiskerilovens § 50, (Kommissionsforslagets § 2) stadig kan sætte sine Redstaber tværs over Vandløbene, for at fange de Fisk, som ellers ville undvige.

Følgelig bør flere Lodsejere, som drive Fiskeriet som Enhed, have samme Ret til at sparre.

Kun som Andelslavere i et Fiskeri, der drives som Enhed, kan det ventes, at de forskellige fiskeriberettigede ville bringe Ofre for deres Fiskevands Forbedring, fordi Fiskeri af enhver ud for sin Grund sikkert aldrig vil komme til at betale sig; dertil ere Driftsomkostningerne for store.

Derimod kan der maasse være enkelte mindre Lodsejere, som hverken ville overdrage deres Fiskeriet til en anden eller gaa med i et Andelsfiskeri, fordi de selv ønske at drive Fiskeriet som Sport, uden Hensyn til, om det betaler sig eller ej, og derfor bør indtil en Tiendedel kunne holdes uden for uden at hindre den Enhed, som har Raadighed over de 9 Tiendedele af Indsøen i den for, Fiskeriets Forbedring saa nødvendige Afspærring af Vandløbene.

For Ferskvandsfiskenes naturlige Forplantning er Alaløbene af tvivlsom Værd, og for den langs et Alaløb spredt boende Befolkning har Aabningsbestemmelserne i Fiskerilovens § 50 (Kommissionens Forslag § 2) ikke Betydning i Forhold til den Skade, som den forvolder de i Fiskeriet mest interesserede.

Nationaløkonomist jet er Paragrafen uheldig, fordi den tvinger Folk til enten at lade Fiskene — i hvert Fald Alaløbene — løbe, eller til at bruge langt flere Redstaber, end der, ved stadig at sætte disse over et Vandløbs hele Bredde, var nødvendig for at fange de samme Fisk. Man tænke sig blot et Alaløb paa 1 Mil's Længde for hvert 1,000 Men paa hver Side til midtstrøms besat med en Kuse, hvis Brug koster mindst 20 Kr. aarlig, det svarer til Værdien af 1,200 Pd. Al.

Medens Fiskerilovens § 50 saaledes har staaet som en Hindring for Indsøfiskeriets Forbedring, har dens § 54 desuden staaet som en truende Mulighed for, at ethvert Alaløb, hvori Søens Ejers ikke er i Besiddelse af Halvdelen af Fiskeretten, kan inddrages under et Fiskeriregulativ, som kan gøre Fangstvilkårene endnu langt vanskelige, end § 50 gør dem.

Dette maa antages at være Grunden til, at der — saavidt vides — kun findes Udklætningsanstalter ved 3 af vore Indsøer.

Den ene af disse Anstalter ved Viborg blev bygget for en Snes Aar siden og ejes og drives af „Fiskeriselskabet for Viborg og Omegn“, som blandt andre ogsaa har den Opgave ved kunstig Udklækning at frembringe et lønnende Ørredfiskeri i den af dette Selskab forpagtede Viborg Sø. Men skønt Selskabet har arbejdet paa denne Opgave i 20 Aar, er Ørredfiskeriet nok temmelig tarveligt.

Grunden til dette daarlige Resultat maa hovedsagelig søges i den Omstændighed, at Selskabet ved sin Forpagtningkontrakt og siden tillige af Fiskeriloven har været hindret i at sætte Fiskeriredstaber i Alaløbene, som kunne hindre Fiskene i at undvige.

Disse to Paragrafer ere gaaede over i det af Kommissionen udarbejdede Forslag til Lov om Ferskvandsfiskeriet i Danmark som §§ 2 og 9. Og skønt jeg af ovennævnte Grunde maa anse disse to Paragrafer som mindre heldige for Ferskvandsfiskeriets Forbedring og mindre hensynsfulde imod den Ejers eller Brugers, som har Raadighed over den langt overvejende Del af en Indsø, og som vel i Reglen tillige har Raadighed over